

Emili Gener

Abans de Griffith, Ophuls o Cocteau, un grapat d'espaïlats inventaren un negoci nou que poc tenia a veure amb la cultura de sempre o la sofisticació intel·lectual; en tot cas, Méliès i els fabricants nord-americans de trompades i caigudes en sèrie es devien sentir més a prop del circ o el music hall que de *l'Ulysses* que Joyce bastia llavors amb paciència universitària. Des d'un principi, el cinema fou un negoci i una distracció, fabricada a la mida d'una població que havia de dedicar la major part del seu temps a una jornada laboral esgotadora: sense estudis, les seves necessitats d'oci es limitaven a espectacles elementals que els subministrassin moments curts d'esbarjo. Per primer cop a la Història, la imaginació simbòlica i els valors socials no eren nodrits per una mi-

norria ni es creaven seguint la pauta de la secta dirigent; sense saber-ho, els primers fabricants de pel·lícules produïen una forma cultural inèdita en la qual la direcció elitista quedava fora de joc. La reacció dels antics propietaris de la Cultura no es torbà, i l'Església començà a repartir pamflets reaccionaris i amenaces d'excomunió, mentre que els sacerdots laics batiaren la nova indústria amb l'etiqueta del setè art. Volgueren acosar-la a la família VIP de la poesia o el teatre per tal de llevar-li la mugror que havia agafat amb els seus primer anys en contacte amb masses analfabetes que anaven a consumir imatges vomitades a la velocitat vertiginosa de 16 per segon. Des d'aleshores ençà, els gurus de la intel·lectualitat han intentat esborrar del cinema aquest pecat desviacionista que els nous patrons s'han entestat en practicar: Hollywood ha donat l'esquena al número 7 pel que

té de màgic i preindustrial. Tot i que no han pogut impedir que apareguessin els set magnífics o les set núvies emparellades amb set germans, el ressò místic (els set planetes de l'astrologia) o clàssic (els set pilars de la sabiduria, els set turons de Roma), a la fi han aconseguit espolsar la iconografia cinematogràfica de referències numerològiques, tan incorporades per les anteriors cultures. El nou públic no vol intermediaris per desxifrar càbales perquè només accepta un altre tipus de misteri: els dels efectes especials.

L'espectador audiovisual no compta, deixa les matemàtiques per als productors. I els tècnics, per si un cas, triaren el 8, un número banal, divisible i vulgar, com a base de les seves cintes (8 mm, 16 mm) marcant la pauta que després seguiria la tecnologia següent, la informàtica: 1 byte=8 bits.

Adéu als números críptics, benvinguda la matemàtica de masses. ■